

Soud první stolice odmítl návrh knihovního věřitele, uplatňující náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který návrh odmítl, znovu o něm rozhodl.

Důvody:

Nižší soudy odmítly stěžovatelčin návrh podle § 222 čtvrtý odstavec ex. ř. jako opožděný, jelikož nebyl učiněn při prvním rozvrhovém roku ze dne 27. ledna 1927, o němž bylo vydáno rozvrhové usnesení ze dne 5. října 1927, poukazující i na pravomoc tohoto usnesení. Ale učinily tak neprávem. Zřejmě mylným jest názor rekursního soudu, že otázka stěžovatelčina náhradního nároku byla již rozřešena tímto »právoplatným« usnesením, ana, jak patrně z tohoto usnesení, jím řešena vůbec nebyla a řešena býti nemohla, protože stěžovatelka, což se jí právě vytýká, při rozvrhovém roku ze dne 27. ledna 1927 náhradní nárok nevznesla. Ale mylným jest i názor nižších soudů, že stěžovatelka, ohlásivši náhradní nárok teprve při dodatečném rozvrhovém roku ze dne 2. února 1928, byla by s tímto nárokem vyloučena proto, že ho neuplatnila již při roku prvním. Tu dlužno především zdůrazniti, že jest naprosto lhostejno, z jaké příčiny došlo k dodatečnému rozvrhu, zejména, zda stalo se tak, jako v tomto případě, proto, že některý z uspokojených věřitelů příkázanou sumu soudu vrátil, protože zatím byl zaplacen, neboť i v tomto případě byla uvolněna část nejvyššího podání, která má podle pořadí rozvržena býti mezi věřitele, na které se dosud z části nebo vůbec nedostalo. Nejde tudíž o nový rozvrh, nesouvisející s rozvrhem »hlavním«, nýbrž o prosté pokračování v rozvrhovém řízení, jehož se ovšem oprávnění, jímž se podle rozvrhu již provedeného dostalo plného krytí, již nezúčastnili. Tomu-li tak, nelze pochybovati o tom, že zadní věřitel, třebaž při dřívějším roku neohlásil náhradní nárok, může tak učiniti při rozvrhu dodatečném a to s úspěchem, je-li nárok jinak podle zákona odůvodněn. Jelikož se však nižší soudy pro právní omyl v otázce včasnosti návrhu se stěžovatelčím náhradním nárokem věcně neobíraly, bylo usnesení prvního soudu, pokud jím návrh byl odmítnut a rozhodnutí rekursního soudu, pokud jím toto usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, zrušiti a učiniti opatření, jak shora uvedeno.

Čís. 8347.

Zákaz § 34 honebního zákona pro Čechy jest absolutní. Platí nejen pro toho, kdo je oprávněn k honitbě, nýbrž vůbec pro každého, to i tenkrát, když nabytí zvíře v době, kdy ještě nebyla chráněna. V době hájení není dovolen prodej hájené a již ulovené zvíře ani s podmínkou, že bude dodána, až pomine hájení.

Žalovaný, tuzemec, prodal žalobci do Německa tři jeleny. Žalovaný jeleny nedodal, nedostav vývozní povolení ani ministerstva obchodu, ani ministerstva orby. Žalobce domáhal se na něm náhrady škody, jež mu vznikla tím, že nemohl koupené jeleny dále dodati. *Procesní soud* prvního stolu žalobu zamítl. *Důvody*: Podle § 34 zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. nesmí čtrnáct dní od počátku doby šetření až do jejího konce lovná zvěř býti prodávána. Podle § 32 cit. zák. jest všeobecná doba šetření, tudíž i pro jeleny, od 1. února do 31. července. V této době jest zakázáno s lovnou zvěří obchodovati. Smlouva trhově ohledně tří jelenů, která jest podkladem žaloby, byla uzavřena v dubnu 1924, tudíž v době šetření a přiči se proto výslovnému zákonnému zákazu. Podle § 879 obč. zák. jest smlouva, přičící se zákonnému zákazu nicotna, nemá právního účinku a žádnou ze stran nezavazuje. Jest tedy nicotnou i smlouva trhově, mezi stranami uzavřená, která jest důvodem žalobního nároku a žalobce nemůže proto pro nesplnění smlouvy nicotně požadovati náhradu škody. V projednávané rozepři nebyla sice namítána nicotnost smlouvy, avšak k této nicotnosti jest přihlížeti z úřadu, neboť jde o nicotnost vyslovenou samým zákonem (§ 879 obč. zák.). Proto bylo žalobu zamítnouti a nebylo by třeba, by se soud dále zabýval posouzením věci po stránce věcné. *Odvolací soud* zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil mu věc, by vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Soud procesní, zamítaje žalobu, činí tak proto, že podle jeho názoru jest kupní smlouva nicotnou, přičic se předpisu § 34 honebního zákona pro Čechy (zák. ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.), dále i proto, že žaloba je předčasná, poněvadž žalovanému úřední povolení k vývozu zvěře do Německa nebylo dosud uděleno. Žádný z těchto názorů nemůže však obstáti před zákonem. Soudu procesnímu lze dáti za pravdu v tom, že prodej zvěře v době hájení a šetření jest po rozumu ustanovení § 879 obč. zák. nicotný, přiče se ustanovením §§ 32 a 34 honebního zákona, soud procesní však přehlíží, že zákaz tento se může týkati jen prodeje z ruky do ruky nebo prodeje, jehož předmětem jest zvěř, která má býti dodána v době hájení a šetření, a že prodej zvěře mimo tuto dobu nepodléhá omezení. To plyne zcela jasně z ustanovení § 34 honebního zákona, jenž mluví o zvěři, jež byla na prodej přinesena, a jenž v souhlase s ustanovením § 32 téhož zákona sleduje jen ten účel, by dospělá zvěř v době, kdy její mláďata potřebují nejvíce péče a ochrany, nebyla hubena. Že o prodej z ruky do ruky nešlo, v tom jsou strany za jedno, také však nešlo o prodej druhý, neboť stranami nebylo ve sporu ani tvrzeno, že zvěř prodaná měla býti dodána právě jen v době hájení a šetření, a z okolnosti, že žalovaný prodal zvěř jinému teprve v říjnu 1924, lze souditi na pravý opak. Nelze proto o nicotnosti smlouvy mluvit.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by dále po zákonu jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud vykládá ustanovení §§ 32 a 34 honebního zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. z. pro Čechy v ten způsob, že se zákaz

prodeje zvěře v době hájení a šetření týká jen prodeje z ruky do ruky nebo prodeje, jehož předmětem jest zvěř, která má býti dodána v době šetření a hájení, a že prodej zvěře mimo tuto dobu nepodléhá obmezení, což dovozuje z doslovu ustanovení § 34 honebního zákona, že se v něm totiž prý mluví o zvěři, která byla na prodej přinesena, jakož i z účele toho ustanovení ve spojení s ustanovením § 32, by dospělá zvěř v době, kdy její mláďata potřebují nejvíce péče a ochrany, nebyla hubena, — a míní, že nešlo ani o prodej z ruky do ruky, ani o druhý prodej, poněvadž ve sporu vůbec nebylo tvrzeno, že prodaná zvěř měla býti dodána právě jen v době hájení a šetření, a z okolnosti, že žalovaný prodal zvěř jinému teprve v říjnu 1924, že lze souditi na pravý opak, že tedy nelze mluvit o nicotnosti smlouvy. Leč předpis § 34 honebního zákona pro Čechy nemá na mysli jen zvěř na prodej přinesenou, jak je to zjevno nejen z doslovu zákona, nýbrž i také z vyhlášky českého místodržitelství v Praze ze dne 23. října 1895, čís. 128.710, čís. 88 z. zák. pro Čechy, v němž se zakazuje i zasilání i prodávání, nošení na prodej a vystavování a vůbec jakékoliv nabízení chráněné zvěře k prodeji, takže zákaz § 34 cit. zák. jest považovati za absolutní zákaz, platný nejenom pro osobu k honitbě oprávněnou, nýbrž vůbec pro každého, i pro obchodníka se zvěřinou, to i tenkrát, když zvěř nabyl v době, kdy ještě nebyla chráněna (srovn. rozhodnutí správního soudu ve Vídni ze dne 26. září 1894, čís. 3533). V doslovu zákona není opory pro výklad, že v době hájení jest dovolen prodej hájené a již ulovené zvěře s podmínkou, že bude dodána, až pomine doba hájení, — neboť by i tímto způsobem prodeje mařen byl ochranný účel citovaného zákona. Je-li citovaným ustanovením zakázán jakýkoliv prodej hájené zvěře, je-li tento zákaz zákazem absolutním, nesejde na tom, že prodej, o který běží v rozepři, není podle názoru odvolacího soudu prodejem z ruky do ruky, a také je pro rozepři nezávažno, že, jak míní odvolací soud, nebylo stranami tvrzeno, že zvěř měla býti dodána právě jen v době hájení. Poněvadž bylo zjištěno, že sporná zvěř prodána byla v době hájení, a poněvadž prodej zvěře v této době jest zákonem zakázán, jest schváliti právní názor soudu první stolice, že se žalobcem tvrzená smlouva jako zákonu se přičící podle § 879 první odstavec obč. zák. neuskutečnila.

Čís. 8348.

Stavební ruch.

Právní povaha čekatelského poměru. Uzavření tržové smlouvy, již se rodinný domek, který družstvo stavělo pro čkatele, převádí do vlastnictví čkatele, jest splněním čekatelské smlouvy.

(Rozh. ze dne 4. října 1928, Rv I 1930/27.)

Žalobu, již domáhali se žalobci na žalovaném družstvu určení, že úplně dostáli svým povinnostem jakožto družstevníci žalovaného družstva ohledně zaplacení stavebních nákladů za domek vystavěný druž-